

Sygn. akt X Ka 255/21

1.WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w X Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Grzegorz Miśkiewicz

Protokolant sekr. sądowy Edyta Marcinkiewicz

przy udziale oskarżyciela prywatnego J. O.

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r.

sprawy

S. L.

oskarżonej o czyny z art. 212 § 1 i 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 09 października 2020 r. **sygn. akt V K 131/19**

orzeka

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych + VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

II kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżyciela prywatnego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 255/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 9 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt V K 131/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**1. Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. L.	Dane dotyczące karalności oskarżonej. Oskarżona pozostaje osobą niekaraną.	Wyciąg z KRK	1024
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		Nie dotyczy		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	Wyciąg z KRK	Dowód pochodzi z publicznego rejestru prowadzonego przez

		Ministerstwo Sprawiedliwości. Rzetelność zawartych w rejestrze informacji nie budziła wątpliwości Sądu odwoławczego i nie była podważana przez strony postępowania.
--	--	--

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: I. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia: a. art. 4 KPK poprzez uwzględnienie okoliczności przemawiających jedynie na korzyść oskarżonej i stronnicze potraktowanie dowodów przedstawionych przez oskarżyciela prywatnego lub ich całkowite pominięcie (m.in. pominięcie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

dowodów wskazujących na możliwość prowadzenia terapii przy użyciu środków komunikowania się, kontaktów poza sesjami terapeutycznymi);

b. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad wiedzy i doświadczenia życiowego w szczególności:

i. związanie wypowiedzi świadków (nie będących bezpośrednimi świadkami jakichkolwiek wydarzeń w sprawie jak T. W., E. P., Z. W. (1), T. W.) bezpośrednio ze stanem faktycznym sprawy (którego żaden z tychże świadków nie znał) i wyciągnięcie wniosków z zeznań tychże świadków, jakby byli oni biegłymi powołanymi do sprawy, mimo, iż wprost mówili oni, że nie znają faktów konkretnej sprawy, czy jak świadek W. opisywali sprawę bez jakiegokolwiek zapoznania się z drugą stroną sprawy czy konfliktu;

ii. przyjęcie, iż istnieją skodyfikowane reguły świadczenia usług terapeutycznych (forma zawarcia umowy, cel świadczenia usług), mimo iż nie ma ich na gruncie polskiego porządku prawnego;

(...). uznanie za wiarygodnie zeznań osób postronnych (jak T. W. czy Ł. M., podczas gdy osoby te od lat zaangażowane są w dyskredytowanie psychoterapii jako takiej i, jak T. W. zainteresowane są podważaniem tej metody pomocy ludziom.

iv. Przyjęcie, iż nie postawiono diagnozy oskarżonej podczas gdy diagnoza ta była po prostu znana, ponieważ oskarżona nie tylko wskazała ją sama, ale J. O. w

pełni znał i zdiagnozował oskarżoną, pracując z nią wcześniej w zakładzie karnym;

v. Uznanie, iż nie określono celów terapii;

vi. Całkowicie dowolne i bezpodstawne danie wiary jedynie w części zeznaniom J. O., P. D., S. S., A. P., B. S., A. K. (1), E. B., A. R., Jacka L. (osoby znające sprawę niemalże z pełnej ręki) i danie wiary w całości zeznaniom osób indukowanych przez oskarżoną (T. W., E. P., A. K. (2), Z. W. (2), U. N.);

c. art. 92 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia bez oparcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w postępowaniu, w szczególności:

i. pominięcie ustaleń sprawy pozostającej w bezpośrednim związku faktycznym z przedmiotową sprawą IV K 204/19 prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe;

ii. pominięcie jawnych zamiarów oskarżonej dokuczenia oskarżycielowi prywatnemu i niszczenia mu życia przez oskarżoną;

(...). pominięcie faktu, iż oskarżona zarzucała J. O. również to, iż nie miał dyplomu w czasie prowadzenia psychoterapii (co samo w sobie miało charakter pomawiający) nad czym sąd przechodzi do porządku dziennego);

iv. tj. nieustaleniu mechanizmów pozwalających na identyfikowanie J. O. przez osoby trzecie (wrzucanie artykułów do internetu, wskazywanie placówki, w jakiej

pracował pokrzywdzony, jego inicjałów etc.)

d. Niepowołaniu biegłych psychiatrów i psychologów do oceny charakteru kontaktów pozasesyjnych między oskarżycielem prywatnym, a jednocześnie poczynienie daleko idących ustaleń faktycznych co do relacji stron na podstawie świadków nieznających materiału dowodowego. — Jeżeli sąd czynił takie ustalenia winien powołać biegłych, którzy wypowiedzą się na podstawie całokształtu sprawy, a nie relacji i wersji oskarżonej, tj. naruszenie art. 193 § 1 KPK;

e. Art. 366 § 1 KK poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności:

i. związków zachodzących pomiędzy działaniami oskarżonej w tejże sprawie, a sprawie toczącej się obecnie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi Południe pod sygnaturą IV K 204/19;

f. całości ustaleń komisji etycznej Stowarzyszenia (...), odwołania oskarżonego, zmiany zdania przez członków komisji orzekającej;

g. nieustaleniu, jakie w ogóle zamiary miała oskarżona wobec pokrzywdzonego (dowody wskazują na to, iż oskarżona w zasadzie od początku nie była zainteresowana terapią, a jej ustawianiem pod przyjęty przez siebie „idealny” model terapii”;

h. nieznajdujące oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym uzasadnienie wyroku,

II. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę zaskarżonego
rozstrzygnięcia, które

miał wpływ na treść wyroku
polegający na

niezasadnym przyjęciu, iż:

a. nie uzgodniono celów terapii
pomiędzy oskarżoną a J. O.;

b. że nie postawiono diagnozy S. L.;

c. utrzymywany przez
pokrzywdzonego, a oskarżoną
kontakt miał charakter
pozaterapeutyczny, że taki charakter
miały SMS y i maile ze strony
pokrzywdzonego;

d. J. O. nie reagował na próby
samookaleczeń dokonywane przez
oskarżoną;

e. S. L. działała w uzasadnionym
społecznie interesie,

f. terapeuta twierdził, iż
psychoterapia nie jest usługą;

g. terapeuta sam inicjował kontakty
pozaterapeutyczne;

h. uznanie, iż osoba J. O.
jest niemożliwa do identyfikacji
w zamieszczonych materiałach
prasowych (mimo licznych innych
danych identyfikujących, mimo
zeznań świadków);

i. uznanie, iż S. L. nie dopuściła
się w szeregu materiałów prasowych
wielokrotnego pomówienia J.
O. udzielając ich autorom
nieprawdziwych informacji,
pomawiających J. O. o takie
zachowanie, które poniżało go
w oczach opinii publicznej i
narażało na utratę zaufania
potrzebnego do wykonywania
zawodu psychoterapeuty.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie zawierała argumentów, które mogłyby skutkować uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia zgodnie z intencją skarżącego. Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, mimo wielu zarzutów naruszenia przepisów postępowania oraz błędnych ustaleń faktycznych, w istocie koncentrowała się na sferze sędziowskiej oceny dowodów oraz końcowych konkluzjach sądu pierwszej instancji, stąd też zarzuty apelacji zostały omówione łącznie.</p> <p>Zdanie Sądu Okręgowego wielość – stosunkowo rozbudowanych zarzutów – nie zdołała przysłonić tego, że apelacja pełnomocnika ma charakter wybitnie polemiczny. Analiza akt postępowania w niniejszej sprawie wskazuje, sąd meriti prowadził postępowanie dowodowe wyjątkowo wnikliwie i wszechstronnie, a końcowe konkluzje i wnioski sądu pierwszej instancji zostały kompleksowo i niezwykle dokładnie przedstawione i omówione w pisemnych motywach zapadłego wyroku. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał analizy wszystkich aspektów niniejszej sprawy (zarówno prawnych, jak i faktycznych), i żaden z istotnych elementów nie został pominięty lub zlekceważony. Sąd odwoławczy akceptuje ustalenia oraz końcowe konkluzje sądu pierwszej instancji.</p> <p>Przechodząc natomiast do poszczególnych zarzutów</p>	

wymienionych w petitum środka odwoławczego stwierdzić należy, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów postępowania wskazanych przez apelującego, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 92 k.p.k. czy art. 366 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że przepisy art. 4 czy art. 92 k.p.k. mają charakter ogólnych zasad postępowania i nie mogą stanowić skutecznej podstawy prawnej zarzutu apelacji – zaskarżenie rozstrzygnięcia sądu powinno bowiem wskazywać nie uchybienie ogólnych zasad postępowania karnego, ale konkretnych regulacji określających chociażby kwantyfikatory oceny materiału dowodowego czy podstawę faktyczną wyroku. W przypadku art. 4 k.p.k. takim przepisem jest wspomniany w zarzucie a) lit b. art. 7 k.p.k., natomiast w odniesieniu do art. 92 k.p.k. - art. 410 k.p.k. Przepis art. 366 § 1 k.p.k., wskazujący na kierowniczą rolę przewodniczącego w toku postępowania dowodowego również nie został naruszony – apelujący podnosząc tego rodzaju zarzut nie wykazał, na czym naruszenie owego przepisu miałoby polegać, oraz jaki ewentualnie wpływ miałoby mieć naruszenie tej reguły postępowania na treść zapadłego wyroku.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. W okolicznościach niniejszej sprawy ponownie przypomnienia wymaga, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów, przy odmówieniu tej wiary innym, pod warunkiem prawidłowego ujawnienia tych dowodów w toku postępowania i przy rozważeniu wszystkich okoliczności

przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (oskarżonej), zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, pozostaje uprawnieniem sądu i podlega ochronie ze strony art. 7 k.p.k. Zasady swobodnej oceny dowodów nie narusza w szczególności sytuacja, gdy sąd meriti odmówi wiarygodności pewnym fragmentom zeznań oskarżyciela prywatnego bądź poszczególnych świadków, zaś uzna je za wiarygodne w innej części, bądź też na tej samej zasadzie podzieli linię obrony przedstawioną przez oskarżonego (oskarżoną). Aby skutecznie wykazać uchybienie art. 7 k.p.k., apelujący winien wskazać na błąd w rozumowaniu sądu, którego przebieg przedstawia z kolei treść uzasadnienia wyroku. Skuteczność zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się tylko do gołosłownego zapewnienia apelującego, że proponowane przez niego ocena dowodów jest „właściwszą” od oceny przedstawionej przez sąd pierwszej instancji. Natomiast zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. (regulacji stanowiącej skonkretyzowanie zasady wyrażonej w art. 92 k.p.k.) nie może sprowadzać się do podniesienia, że pewne dowody nie zostały uwzględnione w toku czynienia ustaleń faktycznych, podczas gdy zostały one prawidłowo dopuszczone na rozprawie, były przedmiotem rozważań sądu meriti, i sąd ten dokonał ich oceny w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k. Regulacja zawarta w art. 410 k.p.k. nakazuje bowiem jedynie przyjęcie za podstawę wyroku tych okoliczności (tj. dowodów), które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nie zaś uwzględnienie ich wszystkich na korzyść

jednej ze stron postępowania (w przypadku sprzeczności dowodów czy twierdzeń z nich wynikających byłoby to w realiach niniejszej sprawy niemożliwe).

Podobnie jako polemiczny należy ocenić podniesiony zarzut błędnych ustaleń faktycznych. Odnosząc się do zarzutów omawianej apelacji wskazać należy, że twierdzenia i konkluzje apelującego sprowadzają się do polemiki z wnioskami i ocenami dokonanymi przez sąd pierwszej instancji, bez jednoczesnego wskazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania i wyciągania wniosków dopuścił się sąd meriti. Zarzuty apelacji nie mogą sprowadzać się – tak jak czyni to jej autor – jedynie do zwykłego zanegowania poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, poprzez gołosłowne stwierdzenie, że są one nieprawidłowe (tylko dlatego, że owe ustalenia okazały się dla skarżącego niekorzystne). Apelacja nie może polegać jedynie na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię w oparciu jedynie o część materiału dowodowego, przy jednoczesnym pominięciu wszystkich tych elementów, które w swojej wymowie dla skarżącego były niekorzystne. Tego rodzaju próba przedstawienia odmiennego poglądu przez autora apelacji odnośnie ocen i konkluzji sądu meriti w realiach dowodowych niniejszej sprawy nie mogła okazać się skuteczną i doprowadzić do postulowanego w apelacji uchylenia wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, pełnomocnik oskarżyciela w swojej argumentacji – zarzucając sądowi pierwszej instancji dowolność ocen - sam w taką dowolność popada. Apelujący,

nie zgadzając się z ustaleniami faktycznymi sądu pierwszej instancji w żaden sposób nie wskazuje, na czym owa wadliwość czy nieprawidłowość ustaleń sądu pierwszej instancji miałyby polegać. Samo tylko zakwestionowanie określonych ustaleń faktycznych – jako niekorzystnych dla reprezentowanej przez apelującego strony - nie może zostać uznana za wystarczającą. Tego rodzaju argumentacja nie mogła zyskać akceptacji sądu odwoławczego i nie mogła okazać się skuteczną.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy skonkludować należało, że zarzuty wyrażone w treści apelacji sprowadzały się do przedstawienia odmiennej oceny zachowania oskarżonej oraz motywacji, która nią miała kierować, jak również do wyrażenia przez apelującego opinii wskazujących na okoliczności niekorzystne dla oskarżonej. Skarżący nie sprecyzował, z czego wywodzi rzekome uchybienia w zakresie oceny materiału dowodowego czy ustaleń faktycznych. Apelacja nie może polegać jedynie na ogólnikowym wskazaniu, które przepisy postępowania zostały naruszone, bądź którym elementom materiału dowodowego należało odmówić wiary, przy jednoczesnym powieleniu własnych spostrzeżeń wyrażonych jeszcze w toku postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy nie dopatruje się naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. w toku postępowania należy zasięgnąć opinii biegłych jednak w sytuacji, kiedy koniecznym jest pozyskanie wiadomości specjalnych. Jednakże, dowód tego rodzaju nie może sprowadzać się do zastępowania sądu w procesie merytorycznej

oceny materiału dowodowego, do czego skarżący zdawał się zmierzać w treści wniosków. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że podstawą poczynionych ustaleń faktycznych nie były zeznania poszczególnych świadków w tej części, w jakiej wyrażali oni jedynie ogólne poglądy o charakterze naukowym dotyczące problematyki terapii psychologicznej, oderwane od realiów niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego sama tylko okoliczność, że między stronami toczy się bądź toczyło inne postępowanie, dotyczące tego samego bądź zbliżonego stanu faktycznego nie implikuje konieczności włączenia poszczególnych dowodów bądź akt tego postępowania do materiału dowodowego, skoro sąd meriti był zdolny do uzyskania wszelkich, niezbędnych do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia dowodów w toku przedmiotowego postępowania.

Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wyczerpująca analizę poszczególnych dowodów ich ocenę, jak i okoliczności faktycznych z nich wynikających. Sąd meriti przedstawił również wnikliwą analizę przepisów prawa (w szczególności art. 212 i 213 k.k.), w jakich możliwym byłoby przypisanie oskarżonej winy co do zarzutu wyrażonego w prywatnym akcie oskarżenia. Analiza treści apelacji – jej zarzutów oraz uzasadnienia – zdaje się wskazywać, że autor apelacji niejako abstrahuje od argumentów przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku o kluczowym wręcz znaczeniu, a koncentruje się na konsekwentnym

<p>forsowaniu własnych ocen i wniosków.</p> <p>Reasumując powyższe rozważania, Sąd Okręgowy nie stwierdza, by sąd pierwszej instancji nie dopuścił się uchybień w postaci naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania. Podniesiony zarzut błędnych w ustaleniach faktycznych ma charakter gołosłownej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji</p>	
Wniosek	
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzut nie został uwzględniony, a zatem nie zaszły przesłanki uzasadniające uwzględnienie zarzutu apelacji.	

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Sąd Okręgowy nie dostrzegł okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
1.ROZSTRZYGNIĘCIE	SĄDU
ODWOŁAWCZEGO	

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 9 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt V K 131/19 w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd nie uwzględnił wywiedzionej apelacji, zaś nie dostrzeżono okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu. W tej sytuacji zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy. # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy.	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy.		
5.3.1.4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
1.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. sąd odwoławczy przyznał obrońcy wynagrodzenie w wysokości wynikającej z §17 ust. 2 pkt 4, § 20 oraz §4 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 t.j. z dnia 2019.01.14).
II	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji pochodzącej od pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżyciela prywatnego.

1.PODPIS

Grzegorz Miśkiewicz

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 9 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt V K 131/19 w całości.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana